

Казки про мудрість

Циганин і смерть

Циганин і смерть

Жив-був циганин. Пішов він якось в ліс дров нарубати. Побачив високого, крилатого бука, видряпався на нього, сів на гілляку й рубає її від стовбура. Проходить повз нього чоловік і питає:

— Що ти там робиш?

— Не видиш? Дрова рубаю,

— Та як рубаєш?

— Так, як і всі люди!

— Ой, дивись, а то впадеш звідти! — каже перехожий.

— А ти що, Бог, що все знаєш? — обурився циганин.

Чоловік бачить, що тут ні з ким говорити, махнув рукою й пішов собі далі. А циганин далі січе сокирою. Цок раз, цок двічі, а гілляка — трісь! Бухнув циганисько на землю, лежить, стогне.

Відлежався, відстогнався, далі схопився й біжить за перехожим. Догнав чоловіка й питає:

— Ви, ачей, пророк, бо й справді сталося так, як ви казали. Якщо так, то скажіть мені, коли я помру?

Посміхнувся чоловік та й каже:

— Помреш тоді, коли нижче хребта в тебе охолоне.

Циганин відразу захопився рукою нижче хребта, та холоду там не було, і циганин відразу заспокоївся.

Поки було літо, циганин не боявся смерті. А як настала зима, погано одягнений циганин став мерзнути. Прийшли йому на згадку слова, які сказав йому перехожий. Вхопився рукою за місце нижче хребта, а воно холодне, як лід.

— Ой біда, треба з світом прощатися! — каже циганин жінці.

Вийшов на дорогу, ліг і лежить. Чекає смерті. Саме їхав чоловік на ярмарок. На конях дзвоники голосні, господар батою в повітрі махає. Забув циганин про смерть, схопився й тікає. А коні налякалися циганина й ледь сани не рознесли. Розсердився чоловік на циганина й давай шмагати його батожищем. Раптом циганин згадав про холодне місце й ухопився за нього. А те місце вже було гарячим.

— Дай вам, чесний газдо, доброго здоров'я за те, що ви мені нижче хребта розігріли і від смерті врятували! — подякував циганин чоловікові й щасливий повернувся додому.